

Una placeta salada a tocar de Sant Pol

Text i foto > ALBA CARMONA

Una passarella de fusta que sovint no aguanta bé els embats dels temporals connecta la platja de Sant Pol amb sa Caleta, però la manera que m'agrada més d'arribar-hi a peu és resseguir el camí de ronda que va de Sant Feliu de Guíxols a s'Agaró. És un tram molt menys plàcid que el que porta fins a sa Conca, amb penya-segats abruptes i corcats per les marratxades que ara entretenen tant els amants del risc disposats a penjar-se a la via ferrada.

Allà on l'urbanisme ferotge i les ganes de construir a qualsevol preu no ho han destrossat tot, les pujades i baixades del recorregut tenen com a recompensa unes vistes excel·lents de pedres vermelloses, figueres de pala,

atzavares i pins d'arrels fortes que s'arrapen a l'abisme per abocar-se sobre aigües transparents.

Els alts-i-baixos culminen, passada cala Maset, en una llengua de mar turquesa encaixada entre el rocam que s'acaba eixamplant, gairebé com una placeta salada envoltada i entapissada de pedra rovellada. És sa Caleta.

Una escala permet arribar fins a l'aigua mateixa, però l'itinerari continua i el caminant pot continuar avançant. La cala queda tancada amb el darrer revolt abans de Sant Pol, on les roques s'estenen sobre el mar com una mà oberta que a l'estiu s'omple de tovalloles de gent amb ganes de deixar-s'hi l'esquena, mainada que juga i també alguna canya de pescar.

Quan hi ets, t'esclata davant del nas una panoràmica esplèndida del cap de s'Agaró i de tota la badia: la Casa de les Punxes, amb les seves torretes afilades i les parets escrostonades; el passeig de taulons, transitat constantment per passejants i pseudoesportistes, i la renglera de casetes de colors encantadores i centenàries, els antics vestidors dels Banys de s'Agaró, incrustades en la corba suau que fa la platja.

Acostar-se a sa Caleta per mar des del racó de Sant Pol tampoc té cap secret, és clar, però hi ha la distància adequada per fer passar una mica les ganes de fer la nedada quan el mar està massa arrissat i no pots fer una tirada llarga fins a les boies.

Esquivats els banyistes de la vora, encara trobaràs companyia tot el trajecte, perquè sempre hi ha algú amb

un tub i unes ulleres de busseig (o els escafandres de ciència-ficció que s'han posat de moda des de fa un temps) que repassa la fauna que s'amaga a les roques.

Des de fa molts anys, només que faci una mica de bon temps, un estol de dones enfila camí entre les onades per deixar enrere la platja i anar fins a sa Caleta més de tres i quatre vegades en un sol matí. Ho sé perquè quan puc les hi acompanyo. No tenen pressa per arribar a la destinació i, mentre fan braçades suaus cap a la cala, xerren dels nets, del que han collit a l'hort i del que tenen enllestit per dinar, avui conill amb samfaina i demà l'arròs ja a punt, que només quedarà tirar-hi el brou. Això sí, sempre amb el cap ben alt, tan lluny com es pot de l'onatge, no fos cas que alguna esquitxada impertinent els fes malbé el pentinat.